

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 198/2020
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца „Пут слободе“ д.о.о. из Пожеге, чији је пуномоћник Драган Тодоровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Панчеву, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о сукобу надлежности између Вишег суда у Ужицу и Основног суда у Панчеву, на седници одржаној 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, стварно и месно је **НАДЛЕЖАН** Виши суд у Ужицу.

Образложење

Основни суд у Панчеву, решењем Прр1 337/2019 од 18.10.2019. године, исправљеним решењем тог суда Прр1 337/2019 од 22.10.2019. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Вишем суду у Ужицу, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да је тужена у одговору на тужбу од 11.10.2019. године између осталог истакла и приговор стварне ненадлежности Основног суда у Панчеву, па како вредност предмета спора у конкретној ситуацији износи 11.123.256,28 динара, (на дан подношења тужбе износ од 94.497,12 евра), то у смислу одредбе члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова, а у вези одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, Основни суд у Панчеву није стварно надлежан за поступање у овом предмету, већ је стварно надлежан Виши суд. Затим, како је седиште тужиоца у Пожеги, то је сходно одредби члана 28. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, а у вези одредбе члана 4. став 1. тачка 23. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава, одлучио као у изреци решења.

Виши суд у Ужицу, није прихватио надлежност, већ је уз допис Прр 1/20 од 27.05.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду ради одлучивања о сукобу надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да је тужилац подношењем тужбе Основном суду у Панчеву изабрао месно надлежан суд. Затим, како је Грађанско одељење Врховног касационог суда донело закључак (усвојен на седници одржаној 19.06.2018. године), да је у спору за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у зависности од висине постављеног тужбеног захтева, могу бити примењена како правила о поступку у споровима мале вредности, тако и правила општег парничног поступка, да је стварно и

месно надлежан да поступа у овом предмету Виши суд у Панчеву. Поред тога, да законски заступник тужене није имао правни интерес за истицање приговора месне ненадлежности, јер Државно правобранилаштво заступа државу пред свим судовима, да се основни суд није могао огласити месно ненадлежним по службеној дужности у року из члана 19. став 1. Закона о парничном поступку и предложио да се одреди као стварно надлежан Виши суд у Панчеву.

Врховни касациони суд је одлучујући о насталом сукобу месне надлежности, на основу одредби члана 21. став 1. и 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредби члана 30. став 2. Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС“ 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 – УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Виши суд у Ужицу.

Тужба је 09.08.2019. године поднета Основном суду у Панчеву, са тужбеним захтевом да се обавезе тужена да исплати тужиоцу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, износ ненаплаћеног потраживања у поступку стечаја Ст 89/2010 пред Привредним судом у Панчеву у износу од 11.123.256,28 динара, са законском затезном каматом од 11.06.2010. године, као дана којим је утврђен коначан износ потраживања тужиоца, па до коначне исплате, умањен за евентуално наплаћене износе по том основу, а који износ ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова.

Одредбом члана 19. став 2. ЗПП, је прописано, да, ако се тужба не доставља туженом на одговор, суд ће по службеној дужности да се огласи месно ненадлежним у року од осам дана од дана пријема тужбе. Одредбом члана 472. став 1. ЗПП је прописано, да, у поступку о споровима мале вредности не доставља се тужба туженом на одговор.

Одредбом члана 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС, број 40/15) је прописано, да, независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак. Одредбом члана 28. став 1. овог закона, да, за одлучивање по тужби месно је надлежан основни суд на чијем подручју тужилац има пребивалиште, боравиште или седиште. Одредбом става 2. овог члана, да, ако тужилац нема пребивалиште, боравиште или седиште у Републици Србији, месно је надлежан основни суд који има седиште у месту седишта суда који је утврдио повреду права на суђење у разумном року.

У спору за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у зависности од висине постављеног тужбеног захтева, могу бити примењена како правила о поступку у споровима мале вредности, тако и правила општег парничног поступка (закључек усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 19.06.2018. године).

Како се према Закону о заштити права на суђење у разумном року, у поступку по тужби ради новчаног обештећења, примењују одредбе о споровима мале вредности из Закона о парничном поступку, у коме висина постављеног тужбеног захтева не

прелази износ од 3.000 евра у смислу одредбе члана 468. ЗПП, то се основни суд може по службеној дужности огласити месно ненадлежним, као и поводом приговора туженог. Међутим, како сходна примена одредби о споровима мале вредности није обавезна и у поступку по тужби за накнаду имовинске (материјалне) штете, то је за даље поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Виши суд у Ужицу, с обзиром на вредност предмета спора, на основу одредбе члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова, а у вези одредбе члана 403. став 3. ЗПП и зато што на његовом подручју тужилац има седиште (према наводима тужбе Пожега, улица Књаза Милоша број 138), на основу одредбе специјалног прописа члана 28. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, а у вези одредбе члана 4. став 1. тачка 23. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС“ број 101/13).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 21. став 1. и 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић